

Abstrakt

Témou tejto diplomovej práce je teoretická reflexia inštitucionálneho dizajnu Spoločnej zahraničnej a bezpečnostnej politiky EU (SZBP) po prijatí Lisabonskej zmluvy. Hlavným cieľom práce je zistiť čo je dôvodom/dôvodmi vysvetľujúcim/i posun k centralizácii tvorby politiky SZBP, ktorú prináša Lisabonská zmluva. Centralizácia je totožná s delegáciou výkonu suverenity z členských štátov na nadnárodnú úroveň - Vysokú predstaviteľku pre SZBP a EU Službu pre vonkajšiu činnosť. Za týmto účelom práca testuje tri možné vysvetlenia vystavané na troch hlavných teóriách medzinárodných vzťahov: centralizácia ako dôsledok 1. znižujúcej sa relatívnej (vojenskej) moci EU (neorealizmus), 2. zhoršujúcich sa kolaboratívnych problémov (neoliberalizmus) a 3. zvyšujúcej sa miery europeizácie štátno-národných identít a záujmov členských štátov v sledovanom období 2001-2007. (konštruktivizmus). Práca využíva kvalitatívnu metódu - je prípadovou štúdiou. Záverom práce je tvrdenie, že zmenu inštitucionálneho dizajnu SZBP, konkrétne posun k centralizácii procesu tvorby SZBP, ktorú prináša Lisabonská zmluva vysvetľujú dva dôvody. Sú nimi znižujúca sa relatívna vojenská moc EU (neorealizmus) a zvyšujúca sa europeizácia štátno-národných identít a záujmov (konštruktivizmus) v sledovanom období 2001-2007. Zhoršujúce sa kolaboratívne problémy sa nepreukázali ako príčina posunu k centralizácii tvorby politiky po Lisabone (neoliberalizmus). Teórie rozličných meta-teoretických prístupov tak súčasne vysvetľujú jeden jav medzinárodnej politiky.

Kľúčové slová

inštitucionálny dizajn, SZBP, Lisabonská zmluva, teórie medzinárodných vzťahov, neorealizmus, konštruktivizmus